

Per què protesta el poble cubà?

written by Lluïta Internacionalista | 22 de juliol de 2021

Miguel Sorans, membre de la direcció d'Izquierda Socialista de l'Argentina i la UIT-QI (Unidad Internacional de Trabajadoras y Trabajadores-Cuarta Internacional).

13/07/2021. El govern de Díaz Canel i el Partit Comunista de Cuba (PCC) diu que les protestes “estan orquestrades i finançades des dels Estats Units”. Això no és cert. Evidentment, l'imperialisme vol utilitzar les protestes a favor seu. Però les causes de fons cal buscar-les en la política d'ajust aplicada al gener pel govern cubà que han aprofundit les desigualtats socials. **A Cuba fa dècades que existeix un capitalisme a la “cubana”.**

El primer que cal dir –i més des de l'esquerra– és que **les protestes populars a Cuba són totalment genuïnes**. La gent ha sortit al carrer perquè ja no aguanta més la pobresa i el greu deteriorament del nivell de vida. L'imperialisme té una quota de responsabilitat en la crisi social cubana pel seu històric bloqueig i les últimes sancions. Però el bloqueig, que sempre repudiem i combatem, és només un element, però no la causa fonamental de la greu situació social que pateix el poble cubà.

El bloqueig, instaurat durant els anys seixanta, va fracassar per la resistència del poble cubà i el suport del món sencer a la revolució cubana. Avui dia és molt limitat i parcial. Des de fa dècades Cuba té relacions comercials i polítiques amb gairebé tots els països del món. Tal és així que des dels anys noranta, de la mà de Fidel i Raúl Castro, es va anar facilitant la inversió privada estrangera mitjançant empreses mixtes amb les multinacionals, especialment de la Unió Europea i el Canadà. El PCC, seguint el camí marcat per la Xina, va

restaurar el capitalisme a l'illa. Aquesta és la trista veritat. Aquest és el veritable marc econòmic-social que explica l'inèdit esclat social de l'11 de juliol.

L'ajust capitalista de gener de 2021

Justament és la burocràcia del PCC la que sempre ha esgrimit l'argument del "bloqueig" per a justificar que no hi hagi llibertats i que les i els treballadors cubans estiguin durant anys amb salaris de 15 dòlars, treballant per exemple per a les multinacionals espanyoles o canadenques en el sector turístic o per a la Corporació Cuba Ron S.A., formada per empresaris cubans i la francesa Ricard Pernod (propietària del whisky Chivas Regal). Mentrestant, els dirigents del PCC, els militars i els nous burgesos viuen com a rics, amb els seus privilegis i en barris reservats. Fa uns mesos, Tony Castro, un dels nets de Fidel Castro, va compartir per mitjà de les seves xarxes socials imatges dels seus costosos viatges a destinacions com París i Espanya. A més, va publicar fotos conduint un BMW en luxosos llocs turístics de Cuba, la qual cosa va provocar gran indignació.

El que va fer prendre la metxa no va ser una "conspiració imperialista" sinó el brutal ajust que va aplicar el govern cubà al gener d'enguany. El president Miguel Díaz Canel va anomenar a la reforma laboral i de preus "Tarea ordenamiento". El govern va donar per acabat el llarg període de l'existència de dues monedes a Cuba, el pes cubà i el pes convertible CUC, amb la qual cosa va decretar un miserable augment del salari i un elevat augment de tots els preus de consum popular. És a dir, un típic ajust capitalista. Tan "ortodox" que fins i tot es va anunciar que tenia per objectiu "incentivar la inversió privada". Juntament amb això es va habilitar "la participació majoritària de capitals estrangers en les empreses mixtes (...), en el sector financer inclou signatures de capital totalment estranger" (Clarín, 19/12/ 2020, pàgina 36). El salari mínim mensual va passar de 500 pesos (20 dòlars) a 2.100 (87 dòlars) però els preus dels aliments, productes de neteja, gas, llum i

transport es van incrementar molt per damunt de l'augment salarial. En aquests mesos es va desfermar una major inflació i especulació capitalista amb el dòlar, la qual cosa va derivar en una devaluació de fet (el dòlar oficial de 24 pesos ja està en 60 en el mercat paral·lel) que va acabar de reduir el salari, ja de per si miserable. Tot això va produir una major escassetat. El poble cubà fa cues interminables per aconseguir menjar, pateix talls d'electricitat i, enmig de la pandèmia, escassegen els medicaments. A més, patint el deteriorament del servei de salut, que abans era de primer nivell.

Tot això va acabar esclatant el diumenge 11 de juliol, al poble de Sant Antonio de los Baños, a 38 km de l'Havana, i es va estendre ràpidament a altres ciutats i a la mateixa Havana. Milers van sortir als carrers a reclamar per menjar, medicaments i a repudiar el govern i el seu ajust. Així ho explicaven els integrants del Col·lectiu editorial de Comunistas Blog: "A la tarda d'avui el poble cubà ha sortit als carrers. Un poble que no estava convocat per cap organització que no fos l'aguda crisi econòmica que enfronta Cuba i la incapacitat del govern per gestionar la situació. Cuba ha sortit al carrer amb la consigna equivocada 'Pàtria i vida', però ha sortit al carrer més enllà d'una consigna, ha sortit per exigir al govern un socialisme veritable". Alguns dels seus membres van ser detinguts, entre ells, l'historiador marxista Frank García Hernández.

Donem suport a la protesta popular i a la llibertat de tots els detinguts

El que ha passat a Cuba s'assembla a les mobilitzacions que s'han donat a Xile, Colòmbia, el Perú o el Brasil contra els ajustos. Moltes lluitadores i lluitadors poden creure que a Cuba és diferent. Però no és així. A Cuba ja no existeix cap socialisme. Es tracta d'un règim de partit únic repressiu que, a l'estil de la Xina o Vietnam, governa per als nous rics i les seves aliances amb les multinacionals. A Cuba creixen la

pobresa i la desigualtat. Per això aquestes protestes populars poden ser el començament d'un canvi en la situació. Sabem que en aquests processos actuen sectors proianquis, aliats a l'exili de Miami, que voldran utilitzar aquestes mobilitzacions per instaurar el seu propi govern. Com a socialistes revolucionaris encoratgem la mobilització obrera i popular, per acabar amb l'ajust en la perspectiva d'aconseguir un govern de la classe treballadora i un socialisme amb democràcia obrera i popular. Per a això lluitem per la construcció d'una nova direcció revolucionària que reprengui les banderes del Che i de la primera revolució socialista.

Les protestes continuen i ja hi ha un mort per la repressió. Des de la UIT-QI, fem costat al poble cubà i fem una crida a tots els que es reclamen antiimperialistes i d'esquerra a tot al món, a solidaritzar-se perquè es derroti el pla d'ajust, contra la repressió, pel dret a la protesta i per a aconseguir la llibertat de tots els detinguts per lluitar.

Font: <http://luchainternacionalista-org-spip-phparticle4329>